

Arvustus

Vaino Kallas „Idatuulte pöörises“

Vaino Kallase teos „Idatuulte pöörises“ on ajalooline romaan, mis kirjeldab 1940-1992 aastatel toimunud sündmusi. Raamat ilmus 2012. aastal kirjastuses Grenader.

Leidsin kodusest raamaturiivist teose, mille teema mind huvitas. Raamatu sihtgrupp on lai. Teos peaks huvi pakkuma eelkõige ajaloo huvilistele, aga samas sobib nii poistele, tüdrukutele kui ka vanematele inimestele. Põhiprobleemiks pean, et rahvustevahelised erinevused on väga suured ja inimesed ei taha omaks võtta neile peale surutud kombeid ja elu. Teose sündmustikku on põimitud erinevate inimeste lugusid ja samal ajal toimuvaid sündmusi, mis leiavad aset erinevate inimestega ning erinevates kohtades.

Romaan soodustab hästi võimalikult reaalse kujutluspildi tekkimist, sest on täis põhjalikke kirjeldusi olukordadest ja samas on tegelaste tundeid ja mõtteid iseloomustatud. Romaanis vaheldub jutustav tekst otsekõnega ning on palju kasutatud vene-, saksa-, rootsi- ja soome keelseid tekste, mis on aga kõik ka ära tõlgitud.

Autor on kirjutanud, et tegelasteks on mitme talupere liikmed ja neis peredes kasvavad noored. Peategelasteks on aga Endel ja Laura, kelle armumise lugu jookseb läbi raamatu sündmuste. Laura on peretütar, kes ootab ustavalt kodus oma armastatud Endlit, kes on läinud sõtta. Nende taaskohtumine leiab aset alles pikkade aastate pärast. Teoses on hästi näha, kui tugevad ja lojaalsed on suhted eestlaste vahel. On välja toodud ka eestlaste suhtumine venelastesse ja sakslastesse. Kõige rohkem elasin kaasa Endlile, kes kõige halva kiuste ei unustanud Laurat ja pidas kinni oma lubadusest, et kunagi nad veel kohtuvad.

Romaani vältel ei tekkinud igavustunnet. Sündmustik arenes kiiresti ja läbi teose 52 aasta ei jäetud ajaloost välja midagi olulist. Oli hea, et Laura ja Endli lugu ei olnud domineeriv teoses, vaid pigem oli rõhku pandud ajaloosündmuste kirjeldamisele. Autor oli välja toonud, et enamik romaanis esinevatest sündmustest on tegelikus elus aset leidnud. Tänu talle sain ka elava kujutluspildi nii Eesti rahva kannatustest ja eluolust sõja-aastatel kui ka Siberi töölaagritest. Ainsaks miinuseks võiks olla kohati jõhkrad tapmist kirjeldused, aga on arusaadav, et see oligi reaalne sel ajal.

Üldiselt leian, et autor tahab selle teosega öelda, et lootust ei tohi kaotada ka kõige raskematel aegadel. See teos paneks tõesti igäüht mõtlema, et meie elu praegu on väga hea ja turvaline.

Ulakass 2015